

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Στη μέση της Σαρακοστής, την Γ΄ Κυριακή των νηστειών, η Εκκλησία προβάλλει το «σημείο του Υιού του ανθρώπου» ως δύναμη και πρόσκληση «ίνα επακολουθήσωμεν τοις ίχνεσιν αυτού», δηλαδή να βαδίσουμε στ' αχνάρια Του. Ο Κύριος, στο Ευαγγέλιο της ημέρας, μας καλεί να Τον ακολουθήσουμε με ελευθερία, αρνούμενοι τον εαυτό μας και σηκώνοντας το σταυρό μας.

Αλήθεια, δεν είναι «σκληρός ο λόγος ούτος»;

Δεν μας ζητά να κάνουμε δύσκολα και ίσως ακατόρθωτα;

Και γιατί τάχα;

Όμως υπήρξαν και υπάρχουν άνθρωποι που Τον ακολουθούν «όπου αν υπάγη». Υπήρξαν και υπάρχουν εκατομμύρια άνθρωποι που «διά τον λόγον των χειλέων Του εφύλαξαν οδούς σκληράς». Πώς θα το έκαμναν αν δεν ένωσαν την πραγματικότητα της ύπαρξής Του, τη δύναμη της αγάπης Του, την ομορφιά να Του

ανήκεις;

Η «απόδειξη» βρίσκεται όχι σε θαύματα που βλέπουμε – τα θαύματα δεν έπεισαν τους Φαρισαίους – ούτε σε εξωτερικούς παράγοντες, αλλά στο καρδιακό βίωμα, στην άλλη γνώση που υπερβαίνει αυτή της λογικής. Κι είναι αυτή η «απόδειξη» πιο δυνατή από εκείνη των αισθήσεων, ώστε ν' αλλάζει την πορεία της ζωής.

Μέσα από την ελευθερία του προσώπου, από αυτό το «όστις θέλει», αναδύεται η δυναμική του προσώπου, που απαντά θετικά ή αρνητικά στην πρόσκληση του Θεού για αλλαγή ζωής.

Γι' αυτό και το «όστις θέλει» γίνεται η κρίση, το φοβερό στοιχείο της ύπαρξής μας που μας διαφοροποιεί από τα ζώα και μας καθιστά ίσους προς το Θεό – Πατέρα, όπως τα παιδιά. [\(περισσότερα...\)](#)